

DEŇÍK
UŠTVAŇÉ
MATKY

Román

Suzy K. Quinn

AL
press

edice
KIOKAN

edice
KIOKAN

DEŇÍK UŠTVAŇÉ MATKY

Suzy K. Quinn

edice
KLOKAN

Copyright © 2016 by Suzy K. Quinn
Translation © Jana Vlčková, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE BAD MOTHER'S DIARY
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-701-3

Předmluva

Páni!

Vybrali jste si moji knížku! Což přinejmenším svědčí o tom, že se povedla obálka...

Pořád nemůžu uvěřit, kolik lidí čte moje příběhy.

Strašně mě to zavazuje. Pokaždé a každý den.

Píšu přívětivé příběhy, které vám dovolí uniknout do romantického světa lásky a smíchu. Doufám, že vám tahle kniha vykouzlí úsměv na tváři, pohladí vás po duši a přinese kousek štěstí.

Mockrát vám děkuji, že se pouštíte do čtení. Na shledanou na konci!

Srdečně zdraví Suzy

Pátek 1. ledna
Nový rok

Po PŘÍŠERNÉ hádce s Nickem jsem skončila u našich.

ZUŘÍM!

Požádala jsem ho, aby pohlídal Daisy, protože musím skočit do supermarketu. (Kdykoliv malou vezmu s sebou, nechávám se zlákat nabídkami typu „kupte dva a zaplatte jeden“ a nazdařbůh nabagruju spoustu zbytečností, jako jsou například linecká kolečka plněná džemem.)

Po návratu domů jsem Nicka přistihla, jak paří na počítači hry a vedle sebe má naskládáno DESET prázdných plechovek od piva.

DESET PLECHOVEK! Za DVĚ hodiny!

Vytočilo mě to.

„Hodně snesu,“ zadrmolil ztěžklým jazykem. „Kdybych byl vožralej, tak bych tenhle level v životě nedal.“ Požadovala jsem, aby přešel po rovné čáře, a on sebou sekl.

Zrovna když jsem na Nicka ječela, vpustila se do bytu jeho máma.

Podívala se, jak se její synáček válí po podlaze, a zašveholila: „Sedni si pořádně, miláčku.“ Nato se zeptala, proč dělám takový kravál.

Odověděla jsem, že se Nick ztřískal, když měl hlídat Daisy.

„Aha,“ povzdechla si Helen. „Takže za všechno může *Nick*. Uvědom si, Juliette, že celý den *dřel* jako mezek. Není divu, že se po práci *potřebuje* odreagovat.“

Dřel jako mezek! Jediné, co můj přítel za celý den udělal, bylo, že si přečetl dvoustránkový scénář internetové reklamy na poker.

„Až budu potřebovat recept na spokojené manželství od rozvedené ženské, dám ti vědět,“ oznámila jsem Helen.

Potom jsem ještě chvíli vřískala na Nicka, sbalila jsem si tašku a prohlásila, že odcházím s Daisy k rodičům.

Chtěla jsem odejít středem, jak mají silné důstojné ženy ve zvyku, jenže pak jsem se musela vrátit pro Daisyinu oblíbenou růžovou deku, medvídka, stínítko s přísavkami, čisté plenky a nakonec pro svítícího uspávacího medvídka.

Sobota 2. ledna

Právě volal Nick a prosil za odpuštění.

„Potřebuju tě, Julčo, potřebuju svoji holčičku. Jsem bez tebe úplně ztracený.“

Ale já ho nehodlám litovat. Musí se sebrat. Už mám dost těch jeho kocovin. Ztřískat se, když hlídá dítě...

Ráno jsem se u našich zvážila na staré váze ze sedmdesátek, protože tyhle kousky bývají laskavější než moderní digitály.

Mám o DVANÁCT KILO víc než před těhotenstvím.

A to na váze stojím nahá a *po* návštěvě toalety.

Néééé!

Neděle 3. ledna

Potíž je, že od současné matky se očekává:

- Že bude štíhlá (štíhlejší), upravená a moderně oblečená. Přes rameno jí bude viset hezká značková taška na dětské propriety, potíštěná roztomilými lesními zvířátky.
- Bude mít dokonale zařízený byt (pomůže IKEA), zaměřený na dětsky přívětivé detaily, jako je magnetická tabule na čarání, připevněná na ledniče, a robotické hračky, které momentálně nejvíc frčí.
- Stane se přírodní bioženou, která za žádných okolností nepoužívá plastové nádoby plné chemikálií, nakupuje výhradně na farmářských trzích, kojí, rodí bez tisících prostředků proti bolesti a tak dál. ALE současně...
- Pomocí superčisticího chemického spreje udržuje vzorně naleštěnou domácnost včetně podlah a desetkrát denně si myje ruce.

Tohle všechno zvládne, a navíc se jí daří vyjít z domu bez záhadných bílých fleků po celém těle.

Jak to ty ženské dělají?

Nick mi celý den volal a posílal esemesky. Sliboval, že už se nikdy nenapije. Prosil, ať mu pošlu fotky Daisy.

Vypadá to na nový začátek.

Pondělí 4. ledna

Dneska mě navštívila Laura a navrhla, že spolu začneme trénovat na maraton.

A já jako blbec souhlasila.

Běžet vedle mojí krásné, sportovně založené starší sestry... není nejlepší nápad. Zejména s tím mým obrovským, tlustým posttěhotenským zadkem.

Vypadá to, jako když neohrabaná kráva funí za dlouhonožným dostihovým koněm s lesknoucí se hřívou.

Skončilo to tím, že jsme klusaly lesem kolem železniční trati. Byla taková tma, že se mi Laura dočista ztratila.

Zrovna když jsem proklínala „hnusnej jogging“, uviděla jsem stín, který vypadal jako psí hovínko.

Dostala jsem smyk a skončila jsem v ledové louži.

Vtom si na mě někdo posvítíl mobilem. A přísně se zeptal: „Co tu děláš? Sama?“

Byl to Alex Dalton v apartním černém běžeckém oblečku.

„Nejsem tu sama,“ bránila jsem se. „Jsem tu s Laurou.“

„Kde je?“ Alex mi pomohl vstát.

Odpověděla jsem, že mi utekla.

Prohlásil, že mě k ní doprovodí. „Je tu tma jako v pytli a ty jsi tu sama. Podej mi ruku.“

Skončila jsem zavěšená do jeho zjizvené paže. Kdysi se ošklivě popálil.

„Nebolí to, že ne?“ vyzvíдалa jsem plaše.

„Ne. Bolet to přestalo před mnoha lety.“

Zeptala jsem se, jestli ho běhání baví. Odpověděl, že ano, a dodal: „Málokdy si mě nikdo nevšímá, což se mi při jo-

ggingu kupodivu daří. Když běhám, nikoho nezajímám. Je ze mě úplně obyčejný člověk.“

„Když chceš splynout s davem, tak proč jezdíš tím stříbrným rolls roycem?“

„Abych projevila svoji osobnost.“

„Nemyslím, že by si tě někdo s někým spletl,“ smála jsem se.

„Někteří lidé ano,“ oponoval Alex. „Pletou si mě s otcem.“

„Ale dneska tu fáro nemáš?“

Věnoval mi pokřivený úsměv. „Ne, dneska ne. Nikdy jsem tě běhat neviděl.“

Přiznala jsem, že jsem natolik pitomá, abych se zapsala na Zimní maraton.

Přesněji řečeno, moje kamarádka Sadie mě k tomu dotlačila, když jsem byla těhotná a cpala jsem se dortem.

„Začala jsi s tréninkem brzy,“ poznamenal Alex. „Maraton se běží až za jedenáct měsíců.“

Odpověděla jsem, že potřebuju doladit fyzičku, a to všemi dostupnými způsoby.

Alex se jen tak mimochodem zmínil, že i on letos poběží Zimní maraton, jako by to byla ta nejběžnější věc na světě, a ne krutá fyzická výzva.

Svěřila jsem se mu s předtuchou, že závod nedokončím.

„Tohle je špatný přístup, Juliette,“ zpražil mě. „Jak můžeš počítat s nezdarem, když jsi ani nevyběhla?“

Odpověděla jsem, že jsem především realista a nevsadil by si na mě ani vlastní přítel.

„Prokristapána! Hlavně neposlouchej perly moudrosti Nicka Spencera!“ zvolal Alex. „Maraton zvládne každý, samozřejmě za předpokladu, že bude trénovat. Je to víc o psychice než o fyzice.“

Řekla jsem mu, že Nicka málokdy poslouchám, ale při vzácných příležitostech může mít otec mé dcery pravdu.

„Nesmysl,“ odbyl mě Alex. „Dovol mi tě trénovat a dokážeme mu, že se plete.“

Odpověděla jsem, že nemá význam ztrácet se mnou čas. Budu mít zatracené štěstí, když se doplácám k Tower Bridge.

Zahlédla jsem před sebou Lauru a Alex poznamenal: „Doufám, že se o víkendu uvidíme na plese.“

Dočista mě tím zaskočil, protože tradiční ples Daltonových se měl konat na Nový rok. Myslela jsem, že ho zrušili. Alex mi vysvětlil, že ho letos uspořádali později, protože jeho matka Catrina Daltonová je pořád v Itálii, kde pátrá po speciálním druhu mramoru.

My sestry Duffyovy jsme si tenhle bál nenechaly nikdy ujít. Účastníme se ho od chvíle, kdy se z nás staly slečny. Slíbila jsem, že přijdeme zas – za předpokladu, že se máma postará o Daisy.

„Tak nashle v sobotu!“ rozloučil se Alex a zmizel v lese. Vysoký, atletický, urostlý.

„To byl Alex Dalton?“ vyzvídala Laura, když jsem k ní do-pajdala. „Zmínil se o Zachovi?“

Óóó! Tady se něco děje. Vždycky jsem chovala podezření, že Zach Dalton má pro Lauru slabost.

Úterý 5. ledna

Rozhodla jsem se dát Nickovi další šanci.

Ráno jsem nasedla do vlaku a on na mě čekal na nádraží. Jako za starých časů. Dlouho jsme se objímali a on se mi svě-řil, jak mizerně se cítil.

„Ale to mě neomlouvá,“ kál se. „Pokusím se polepšit. PO-LEPŠÍM SE!“

A pak mě požádal o ruku.

Prolévala jsem slzy štěstí, které chutnaly tak nějak podráž-ďeně. Jsme spolu tolik let a on se KONEČNĚ vymáčkne po velké hádce, když mám po dítěti o dvanáct kilo víc a břicho vytahané jako kus hadru.

Středa 6. ledna

Zpátky v Londýně.

Je příjemné moci si koupit čerstvý croissant dvacet čtyři ho-din denně. Není příjemné vidět Helen.

Byt je malý. Jsem v něm já, Nick a Daisy plus všechny miminkovské propriety, ve kterých se pomalu topíme. Když vidím Helen, jak sedí u barového pultíku a našpulenými rty usrkává kávu, skoro nemůžu dýchat.

Čtvrtek 7. ledna

Nick Daltonův ples nestihne. Nahoře na severu dostal roli metaře v Coronation Street.

Řekne jenom jednu větu: „Takhle to dopadne, když se přeceš kuřecím nákyem.“

Pochopitelně mám radost, že tenhle štek dostal, ale poslední dobou se mi zdá, že když ho potřebuju, pravidelně mizí někam pryč.

Kdykoliv má Daisy teplotu nebo se probudí pětkrát za noc, Nick je v Manchesteru.

Odpoledne jsem zasvětila děkovným dopisům za vánoční dárky. Jako že od Daisy. Chtěla jsem být originální a rozhodla jsem se svoji dceru vyfotografovat s každým prezentem, který dostala. Pak usnula a všechno najednou vypadalo poněkud divně.

Vtom se bez varování objevila Nickova máma a zeptala se, proč jsem sakra naaranžovala kolem spícího dítěte sadu kosmetiky.

„Helen,“ zhluboka jsem se nadechla, „nemohla bys pro jednou zaklepat?“

Ale asi mě špatně slyšela, protože odpověděla: „Tak jo. Dám si kávu bez kofeinu.“

Pátek 8. ledna

Dnes jsem se v rámci přípravy na zítřejší ples pokusila o debordelizaci koupelny.

Od Daisyina narození se neparádím, proto mě mírně děsilo, co možná najdu, až s úklidem začnu. Směle do toho!

Rozdělila jsem koupelnu na část před a po těhotenství.

Před těhotenstvím – tram-ta-dadá! Řasenka, neonové oční stíny, lak na nehty se třpytkami, ovocná pletová maska, voskové depilační pásky, kosmetické tampony a další nezbytnosti.

Po těhotenství – menstruační vložky schopné pojmout vanu vody, vaginální tělíska na posílení pánevního dna, krém na strie, čípky, velký pásek na suchý zip, který měl pomoci stáhnout moje břišní svaly, a nemocniční spodáry, vyrobené z pružného úpletu.

Jak může něco tak přirozeného jako těhotenství a porod tak strašně moc poznamenat vaše tělo?

Sobota 9. ledna

Jsem tak utahaná, že nemám nejmenší chuť se parádit. Daisy v noci spala všehovšudy tři hodiny. Sotva mám sílu se osprchovat.

Neděle 10. ledna

Daltonův ples byl příšerný. Prostě příšerný.

Po novepečených matkách by se nemělo chtít, aby se ukazovaly na veřejnosti, zejména ne na nóbl místech, která vyžadují elegantní šaty bez fleků a vytrhané obočí.

Neustále jsem se prohlížela ve všudypřítomných zrcadlech a vyčítala jsem si, že jsem se víc nenalíčila.

Mám pleť jako typická Angličanka (to znamená, že jsem bledá a na slunci se okamžitě spálím). Za běžných okolností vypadá dobře, ale právě teď by snesla trochu barvy.

Moje vlasy (o kterých se můj kadeřník zdvořile vyjadřuje jako o „ne úplně blond a ne úplně hnědé“) by taky ocenily víc pozornosti. Melír jsem si nedala věky, kadeře mi dosahují někam pod lopatky a zoufale by potřebovaly zastříhnout.

Do žádných starých společenských šatů jsem se nenarvala, proto jsem si oblékla letní mateřské a doplnila je silonkami a rádoby elegantním šálem.

Skončila jsem dvě místa od Alexe Daltona, který vypadal, jako by právě nafotil reklamní kampaň pro Gucciho – dokonale oholený, elegantní, dobře padnoucí černý oblek a ležérně učesané tmavé vlasy.

Zeptala jsem se ho, jak vzkvétá jeho hotelová říše, a on se na oplátku otázel, jak mi jde běhání.

„Mizerně,“ přiznala jsem. „Nechápu, jak někdo může uběhnout čtyřicet kilometrů.“

„Maraton měří čtyřicet dva kilometrů a sto devadesát pět metrů,“ upřesnil.

Navrhla jsem mu, že by mě mohl nést na ramenou.

„Poslouchej, Juliette,“ nechal se slyšet Alex. „Na Nicholase Spencera se vybodni. S tím tréninkem to myslím vážně. Tenhle týden jsem v Londýně. Pořád bydlíš u Helen Jolly Piggottové?“

Musela jsem přiznat, že ano. Nick a já stále žijeme v bytě jeho matky. Ta si jej pořídila jako dočasné útočiště, které využívá při svých častých služebních cestách. Dá se v něm přespát a ohřát si jídlo v mikrovlnce, ale pro potřeby rodiny s malým dítětem se vážně nehodí.

Chci tím říct, že s *Helen* tam nebydlíme, to je snad jasné. To bych nesnesla. Ale často se u nás zastaví.

Když jsem se o něco později vrátila z toalety, opírala se o Alexovo rameno Catrina Daltonová, na hlavě bezchybný francouzský uzel vyčesaný z bílých vlasů, na každém prstu jiskřil brilantový prsten.

Šeptala cosi o „holkách Sheily Duffové“ a radila: „Na tvém místě bych se jim vyhýbala.“

Doufejme, že se Zach a Laura vezmou, a Catrina Daltonová nás vyfasuje za příbuzné.

Včetně mámy a Brandi.

Ha ha ha!

Zatímco jsem byla u baru, začala příšerná charitativní aukce.

Role moderátora se ujal Doug Cockett (místní kšeftař a spířtar s červeným frňákem). Vlastní Cockett Fitness, ale je tlustší než většina hráčů šipek.

Doug zahřímal něco o tom, jaká je pro něho čest zúčastnit se dalšího z Daltonových charitativních plesů, a zeptal se Alexe a Zacha, jestli si přihodí na některou z „krásných dam“.

Zach odpověděl, že zajisté, a podíval se na Lauru.

Alex vklouzl rukama do kapes a prohlásil: „Ani náhodou, Dougu. Kupovat si ženské není můj styl.“

Zvedl se a chystal se odejít. Catrina ho popadla za rukáv a zašveholila: „Ale no tak... Vždyť je to jenom legrace.“

„Mně to vtípné nepříjde,“ odpověděl a odkráčel.

Někteří mladíci nabízeli svá rozvihňaná děvčata a Zach doprovodil Lauru přímo na pódium.

Laura byla za hvězdu a jenom zářila. Dlouhé lesklé blond vlasy. Pouzdrové šaty z růžového hedvábí v délce do půli kolen. Zajímalo by mě, po kom podědila tak skvělý vkus jako dcera matky, která za formální oblečení považuje černou lykru.

Brandi samozřejmě hupsla na pódium, aniž by ji o to někdo požádal. Její šaty vypadaly, jako by se napřed srazily v pračce a potom se vyválely ve třpytkách.

Moje mladší sestřička je přírodní blondýna, ale to jí nestačí, proto si dává platinový melír a vlasy si tupíruje, aby to vypadalo, že jich má třikrát tolik.

TOLIK se podobá mámě! Je hlučná. Ráda se napije. Ráda se s muži hádá a vítězí.

Chtěla jsem se v tichosti vytratit, ale Doug byl rychlejší.

„JULIETTE DUFFYOVÁ! KAM SI MYSLÍTE, ŽE JDETE?“

Odpověděla jsem, že se aukce letos nezúčastním, protože tu není Nick.

Ale Doug se nade mnou neslitoval. Místo toho přiměl celý sál skandovat: „Juliette! Juliette! Juliette!“

Tak jsem šla na pódium.

Měla jsem na sobě obrovské letní mateřské šaty doplněné zimními punčochami. Oteklé kotníky mi nedovolily vzít si vysoké podpatky, proto jsem se spokojila s hnědými stěvící, které byly *trošku* od bláta.

Tváře jsem měla rudé, krepaté vlasy odrostlé a cítila jsem, že nestojím ani za pětku. Moje cena klesla o hodně níž.

Skončila jsem mezi Kate Thompsonovou, profesionální tenistkou, a Laurou, které se na škole neřeklo jinak než „Princezna Krasomila“.

Brandi si na konci řady bez skrupulí načechrávala vlasy.

Jako obvykle se nejvíc přihazovalo na Lauru. A ta se jako obvykle tvářila udiveně.

Zach přebil všechny nabídky příhozem čtyř stovek. „Ale cenu má mnohem větší!“ zahalekal. Následoval hlasitý aplaus.

Ani Brandi si nevedla špatně. Její přítel se trumfoval s klukem, se kterým se kdysi vyspala. Skončila na úctyhodné částce sto padesáti liber.

Když jsem přišla na řadu já, Doug mě objal upocenou pacou kolem ramen a zahlásil: „Tady Juliette není ve své obvyklé formě, protože má doma malé dítě. Její partner nemohl dnes večer přijít. Přece ji v tom nenecháte? Tahle stará kočka má ještě jiskru. Nemám pravdu, pánové?“

Nato se zeptal, za jak dlouho se stanu ctihodnou vdanou paní.

„Brzy!“ vynutila jsem ze sebe křečovitý úsměv.

Nakonec se nade mnou slitovali tři stařečkové a statečně si na mě přihodili.

Bože, ještě že mám Nicka! Vážně mám kliku.

Pondělí 11. ledna

Dnes Helen přikvačila hodně brzy.

Byli jsme ještě v posteli.

Nick zastrčil hlavu pod polštář a předstíral, že spí, proto jsem s ní musela komunikovat já.

„Ju-liette,“ spustila. „Jak bylo na Daltonově plese, drahá? Já jít nemohla – musela jsem pracovat.“

Okamžitě jsem věděla, že je něco špatně. „Drahá“ mi nikdy neříká.

Provrtávala mě modrýma očima šilence a kvákala něco o „znepokojivém průběhu aukce“. Vadilo jí, že Zachary přihodil velkou částku na moji sestru Lauru.

„No a co?“ opáčila jsem drze.

„*Pardon*,“ kála se Helen a zavřela oči, jako by měla migrénu.

Potom mě vyslychala ohledně Laury a Zacha – jestli spolu chodí a jak moc je to mezi nimi vážné.

Řekla jsem, že jí do toho nic není.

Vypadá to, že si někteří lidé pouštějí pusu na špacír. Domnívají se, že Laura není pro Zacha vhodnou partií.

„Vzhledem k jejímu původu,“ upřesnila Helen.

Připomněla jsem jí, že pocházím ze stejné rodiny. S Laurou jsme vyrostly v pěkném velkém venkovském domě a nic nám nechybělo.

Pravda, půlka toho domu byla hospoda – ale na úrovni. Zmiňují se o ní ve všech turistických průvodcích.

Nato Helen zašeptala: „Ale tvoje mladší sestra otěhotněla jako nezletilá...“

Nakonec z ní vypadlo, že jí včera telefonovala Catrina Daltonová. Neměla jsem ponětí, že se přátelí. Ukázalo se, že společně organizují jakousi charitativní akci zaměřenou na kabelky.

Catrina byla „bez sebe“. Obává se, aby si „chudák Zachary nenaběhl“. Podle ní by se měl usadit s někým „rozumným“.

Cha!

Laura je ten nejrozumnější člověk, jakého znám. Zapisuje si veškeré svoje výdaje, má tři různé spořicí účty a studuje magisterský obor.

Oznámila jsem Helen, že mě naopak těší, že ti dva v sobě našli zalíbení. Nikdy bych se mezi ně nemontovala a neměl by to dělat ani nikdo jiný.

„Tobě to nevadí? Je ti jedno, že tvoji sestru pomlouvají?“ podivila se Helen.

Odověděla jsem, že o naší rodině se drbalo vždycky. Kdo má mámu jako my, záhy si na zlé jazyky zvykne.

„Měla bys ji aspoň varovat,“ nabádala mě Helen. „Catrina Daltonová *neskáče nadšením*. Jak může jejich vztah vydržet, když mu tchyně nefandí?“

Podotkla jsem, že ani Helen mě zpočátku neměla ráda.

„Hmm... ano,“ přiznala. „Ale pak se stala ta nehoda, takže...“

Někdy Helen zachází příliš daleko.

„Už NIKDY nemluv o Daisy jako o nehodě!“

„Má pravdu, mami!“ křikl Nick z ložnice. „Tohle bylo přes čáru.“

Helen se zatvářila ublíženě. „Chtěla jsem tím říct, že s některými věcmi se člověk musí zkrátka smířit.“

„Z čehož vyplývá, že se Catrina Daltonová časem smíří s Laurou,“ odsekla jsem. „Mohla dopadnout daleko hůř. Laura je krásná, hodná a na úrovni.“

Helen našpulila pusy, což dělá vždycky, když je doopravdy naštvaná.

Vyštěkla, že se Catrina „vyjádřila VELICE jasně“. Potom odešla. Na rozloučenou si neodpustila poznámku, že pro mě prakticky naplánovala svatbu a nedočkala se žádného vděku.

Zařvala jsem za ní, aby mi přestala nosit směšné výstřižky z *Vogue*, protože jestli o něco nestojím, tak jsou to tyrkysové svatební šaty a boxery v podobě prstýnků.

Jakmile za ní zapadly dveře, Nick se vyplížil z ložnice a zeptal se, jestli v ledničce zůstala nějaká cola.

Je těžké brát ho vážně, když mu vlasy trčí do všech stran jako rozčepýřenému káčátku.

Vyprávěla jsem mu o plese i o tom, jak Catrina Daltonová šeptem pomlouvala „holky Sheily Duffyové“.

O Alexově nabídce, že mě bude trénovat, jsem mu neřekla.

„Daltonovi jsou debilové non plus ultra,“ konstatoval Nick. „Daisy ještě spí.“

Zeptala jsem se, jestli zkontroloval, jak dýchá.

Protočil oči ke stropu. „*Jistě*. Pojd' sem.“

Potom mě políbil – jako za starých časů.

Úplně jsem zapomněla, jak báječně líbá.

„Pořád tě žeru, Julčo,“ zašeptal. „I když jsi po dítěti přibrala.“

Naštvaně jsem ho praštila pěstí do paže, ale on se jenom smál.

Byl TVRDÝ jako skála.

Netrvalo dlouho a milovali jsme se. V tu chvíli jsem si uvědomila, jak moc mi chyběl. Líbilo se mi mít ho blízko. Má-

lem mě zatloukl do pohovky, jak do mě bušil. Doopravdy si to užíval. Obrovská změna oproti nedávným dnům, kdy nám dvěma to zrovna neklapalo.

Určitě bych se udělala hodně rychle – jenže on mě předběhl. Zasténal a svezl se na mě.

Obvykle slastně zasténá „Julčo!“, ale tentokrát zamumlal něco jiného. Nejsem si jistá co.

Potom mě otočil, vložil mi ruku mezi nohy a pomohl mi dosáhnout vyvrcholení.

Leželi jsme na pohovce a objímali se.

Byl to hezký pocit, ale já jsem se snažila vzpomenout si, co přesně zadrmlil.

Moje jméno to určitě nebylo.

Úterý 12. ledna

Nick by mě nepodvedl. *Prostě ne!* Ano, v minulosti ženské proháněl, ale teď spolu máme dítě.

Měla bych mít dost rozumu, abych si nedomyšlela něco, co není, obzvlášť když jsem utahaná a chronicky nevyspalá.

Začínám být paranoidní.

Středa 13. ledna

Brnkla jsem Lauře, abych s ní probrala nadcházející svatbu.

Byla trochu roztržitá, protože se chystala na rande se Zachem. Bere ji na člun a poplují po Temži.

Cinkla jsem alespoň Althee, ale ta mě zpražila, že svatba je buržoazní přežitek.

„Vždyť jsi *vdaná!*“ připomněla jsem jí.

„Šlo mi jenom o ten mejdan.“

Svěřila jsem se jí, že jsme se včera s Nickem milovali a on pak zamumlal něco divného.

„Chlapi jsou vždycky divný, když dojde na sex,“ prohlásila. „Copak normální mužskej dokáže čumět na porno? Třeba proto je Nick teď takovej kokot. Málo pícháte.“

Což bude nejspíš pravda.

Přinutila jsem se jít si zaběhat, přestože byla zima jako v morně. Předsevzala jsem si, že budu hodinu v kuse klusat, ale po padesáti minutách mi bylo tak zle, že jsem se opřela o kolena a funěla. Hrozilo, že se pozvracím. Deset minut jsem kráčela. Další tři jsem běžela. Zase jsem zpomalila. Poslední metry k bytu jsem zasvětila joggingu pro případ, že by se Nickova máma dívala z okna.

Celé moje tělo se třásl, když jsem běžela, včetně bochánků mezi mýma nohama (to je mi novinka!).

Myslím, že s běháním se má začínat pomalu. Nemá význam se přepínat a koledovat si o zranění.

Jde to i opatrně.

Čtvrtek 14. ledna

Večer se u nás zastavil Alex. Chtěl, abychom si šli spolu zaběhat. Udivilo mě, když jsem v domácím telefonu zaslechla jeho hlas. Přece jsme se na ničem nedomluvili? Na cvičení jsem nebyla rozhodně připravená. Právě jsem spořádala talíř kuřecí kormy s rýží a několika indickými plackami papadam. Dorazila jsem se kvasnicovým chlebem a půlkou kelímku karamelové zmrzliny. Ale copak jsem ho mohla odmítnout, když stál za dveřmi?

Nick očividně žárlil, ale podařilo se mu zachovat si tvář a já mohla Alexe pustit do bytu.

Styděla jsem se, protože můj sportovní úbor sestává z plan-davých šedých tepláků sloní velikosti, pokrytých záhadnými bílými fleky, které odolávají veškerým pokusům o vyprání. (Kde se všechen ten bílý humus bere? Dokud jsem neporodila, nikdy se na mně nevyskytl. Jsou to sliny? Jestli ano, tak jak se mi dostávají na nohy?)

Při oblékání jsem si pomyslela: Tohle bude učiněná noční můra. Alex je sportovec každým coulem. Nebudu mu stačit.

Ukázalo se, že Alex je velmi ohleduplný, a klus jsme střídali s chůzí.

Zpočátku jsme skoro nemluvili – v mém případě proto, že jsem se zadýchávala. Po chvíli jsem se vzpamatovala.

Zeptala jsem se Alexe na jeho rodinu a hotelový byznys. Potom jsem se zeptala na rodinné sídlo Daltonových, a jestli je pravda, že ho prodávají.

Poradil mi, abych neposlouchala drby.

„Napadlo mě, že se k tomu domu vážou špatné vzpomínky,“ hlesla jsem.

„Na požár si skoro ani nevzpomenu,“ zabručel. „Odmítám se tím dál zabývat.“

„Jemima za tebou často jezdí,“ poznamenala jsem. „Líbí se jí Great Oakley?“

Jemima je Alexova a Zachova (velmi) malá sestřička. Catrina Daltonová měla aférku s dvacetiletým (a něco) manekýnem, který předváděl spodní prádlo, a Jemima je jejím výsledkem.

Je jí sedm, ale už nosí šaty od špičkových návrhářů a dělá modelku značce Gap. Je to ta nejsladší holčička, jakou si umíte představit – za všech okolností zdvořilá a vzorně vychovaná. Což je skutečně obdivuhodné vzhledem k tomu, jak nemožnou má matku.

Přes týden Jemima pobývá v soukromé internátní škole v Londýně, ale víkendy a prázdniny tráví doma.

„Na venkově se jí líbí,“ odpověděl Alex. „Stejně jako mně, když jsem byl malý.“

To mě překvapilo. Jako dítě se nikdy nezdál šťastný.

Zach býval odjakživa veselý a rád skotačil, zatímco Alex působil mnohem vážněji. Ne že by se uzavíral do sebe, ale udržoval si odstup. Lidi si ho radši nevšíмали.

Podle mě je to tím, že on a Zach mají každý jiného otce.

„I Zachovi se tam líbí?“ vyzvídala jsem.

„Ano,“ přikývl Alex. „Ale sídlo mu už nepatří. Před pár lety jsem ho vyplatil.“

Zajímalo mě, proč tam potom pořád pobývá.

„Jezdí si tam jako do hotelu,“ přiznal s kyselým úsměvem Alex. „Asi je to tím, že je Dalton. Ale já jsem rád, že tam